

חַת־ת לַיּוֹם שְׁלִישֵׁי פְּרֻשֵׁת כִּי תֵצֵא ה' אֶלּוּל ה'תשפ"ג – שְׁנַת הַקְּהֵל

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / שְׁלִישֵׁי עִם רִשׁ"י

מֹשֶׁה רָבֵנוּ מִמְשִׁיךְ לְדַבֵּר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַל הַמְצוֹת שֶׁיִּקְיֵמוּ בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל:
 מֹשֶׁה רָבֵנוּ מְלַמֵּד אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל מְצוֹת מַעֲקָה, כְּלָאִים, שַׁעֲטָנִז, וְצִיצִית.
 רִשׁ"י אוֹמֵר שֶׁהַמְצוֹת הָאֵלוּ נִכְתְּבוּ כָּאֵן כְּדִי לְלַמְּדֵנוּ כִּי מְצוּה גּוֹרֶרֶת מְצוּה, אִם אָדָם קִיֵּם אֶת מְצוֹת
 שְׁלוּחַ הַקֶּן- לְשַׁלַּח קֹדֶם אֶת הָאֵם לְפָנֵי שְׁלוֹקָחִים אֶת הַגּוֹזְלִים אוֹ הַבִּיִצִּים כְּמוֹ שְׁלַמְדָנוּ אֶתְמוּל, הוּא
 יִזְכֶּה לְקַבֵּל הַרְבֵּה מְצוֹת אַחֲרוֹת .
 ה' יְבָרֵךְ אוֹתוֹ בְּבֵית חֹדֶשׁ- וְאִזּוּ הוּא יִצְטָרֵךְ לְבָנוֹת מַעֲקָה סָבִיב הֵגֵג כְּדִי שְׁאֵף אֶחָד חָס וְשָׁלוֹם לֹא יְפֹול
 מִמֶּנּוּ וְיִבְזֶק.
 ה' יְבָרֵךְ אוֹתוֹ בְּשָׁדוֹת וְכֶךְ יוֹכֵל לְקַיֵּם אֶת הַמְצוּה לְהִזְהַר שֶׁלֹּא לְעַרְבֵב בֵּין הַסּוּגִים – כְּלָאִים (כְּמוֹ
 שְׁלַמְדָנוּ כְּבָר בְּעֵבֶר) לֹא יִטַע עֲצִים נוֹסְפִים יָחַד עִם גִּפְנִים אוֹ יָגֵרִם לְשִׁתֵּי בְּהֵמוֹת שׁוֹנוֹת לְחֶרֶשׁ יָחַד.
 ה' יְבָרֵךְ אוֹתוֹ בְּבִגְדֵים יָפִים וְהוּא יִזְהַר שֶׁלֹּא לְלַבֵּשׁ אוֹתָם מִשַׁעֲטָנִז- מְצָמֵר וּפְשָׁתִים שְׁאֲרוּגִים בְּיָחַד.
 אֲבָל כְּאִשֶׁר לּוֹבְשִׁים צִיצִית, אֲפָשֶׁר לְלַבּוֹשׁ שַׁעֲטָנִז, הֵיּוֹת וְהַחוּטִים אֲמוּרִים לְהֵיּוֹת עֲשׂוּיִים מְצָמֵר, וְאֲפָשֶׁר
 לְחַבֵּר אוֹתָם אֶפְלוּ לְבָגָד מִפְשָׁתָן.
 אֲבָל, מִזְהִיר מֹשֶׁה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אִם חָס וְשָׁלוֹם תַּעֲשׂוּ מִשֶּׁהוּ לֹא טוֹב, עֲבַרְהָ גּוֹרֶרֶת עֲבַרְהָ.
 אִם אָדָם שׁוֹנֵא אֶת אִשְׁתּוֹ (שְׁזָה אֶסוּר הֵיּוֹת שֶׁהוּא לֹא מְקַיֵּם אֶת מְצוֹת אֶהְבַּת יִשְׂרָאֵל) וְאוֹמֵר
 דְּבָרִים לֹא נְכוֹנִים עֲלֶיהָ (עֲבַרְהָ נוֹסְפֶת) לְבֵית הַדִּין, וְהַמְשַׁפָּחָה שֶׁלָּהּ מַגִּיעָה לְבֵית הַדִּין וּמוֹכִיחָה שֶׁהִיא
 לֹא עֲשָׂתָה אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אוֹתוֹ אָדָם נִעְנָשׁ וְצָרִיךְ לְשֵׁלֵם לְמִשְׁפָּחָה שֶׁל אִשְׁתּוֹ מֵאָה שְׁקֵלֵי קוֹדֶשׁ,
 וְצָרִיךְ לְהִשָּׂאֵר נְשׁוּי לָהּ אֲלֹא אִם הִיא לֹא רוֹצָה אוֹתוֹ. (אִם הִיא בֶן עֲבָרָה עַל הָעֲבָרוֹת הָאֵלֶּה, הִיא נִעְנָשֶׁת
 בְּסָקִילָה) .
 נְשׁוּאִים יְהוּדִיִּים הֵם דְּבָר מְאֹד מִיָּחַד, אֲנִי צָרִיכִים לְהִזְהַר וּלְשָׁמֹר אוֹתָם קְדוּשִׁים!
 אֵף אָדָם לֹא יִכּוֹל לְהִתְחַתֵּן עִם אִשָּׁה שֶׁהִיא כְּבָר נְשׁוּאָה. אִם מִיִּשְׁהוּ עֲשֶׂה אֶת זֶה, שְׁנִיָּהֵם נִעְנָשִׁים עַל
 יְדֵי בֵית הַדִּין.

אם אדם מנסה להתחתן עם נערה בלי רשותה, הוא צריך לשלם לה כסף.
אדם לא יכול להנשא לאשת אביו, אפלו אם היא לא אמא שלו.
גם אסור לו לו להתחתן עם דודתו- אחות אשת אביו הממתינה ליבום.
ישנם אנשים שלא יכולים להנשא ליהודים אחרים.

אדם שנקרא "פצוע דבא" שלא יכולים להיות לו ילדים, יכול להתחתן רק עם גר או עם שפחה ששחררה לחופשי.

ממזר- אדם שההורים שלו עברו עברות מסוימות, יכול להתחתן רק עם ממזר אחר או עם גר צדק.
אדם מעמון ומואב, שהתנהגו באכזריות לבני ישראל, אסור לו להתחתן עם יהודי אפלו אם התגייר.

תהלים / יום ה' לחדש פרקים כ"ט - ל"ד

פרק ל"ג בתהלים של היום, מדבר על גדלותו ומיוחדתו של ה'. דוד המלך אומר: "בדבר ה' שמים נעשו" - במלים של ה' השמים נבראו.

ה' ברא את כל העולם על ידי אמירת עשרה מאמרות. (למשל "יהי אור").

חסידות מלמדת שהנשמה של היהודי היא חלק מה', ועל ידי שמתבוננים בנשמה שלנו אפשר לראות ולהבין את ה'.

לכן כדי להבין יותר על דבורו של ה' יכולים לחשב על הדבור שלנו.

אנו אמרים משהו רק אחרי שאנו חושבים עליו או מרגישים אותו, כדי לחלק את זה עם מישהו אחר.
אבל מה שאנו אמרים הוא לא כל מה שאנו חושבים או מרגישים, אלא רק החלק שאותו אנו רוצים לשתף עם אחרים.

אותו דבר עם ה' כשה' ברא את העולם, על ידי הדבור, זה רק חלק ממנו שהוא משתף - חולק אתנו.
אבל ה' הוא באמת הוא הרבה יותר גדול מהעולם שאנו רואים!

תניא / אגרת הקדש סימן י' (ה' אלול שנה פשוטה)

כדי לקבל את החיות של ה' עלינו להיות ראויים. איך נהיים ראויים לכך? על ידי קיום מצוות ובמיחוד חסד (למשל צדקה!) ה' נותן גם לנו חסד, ונותן לנו ולעולם חיות.

אם מישהו עבר עברה, חסרה לו חיות. הוא צריך לעשות תשובה. תשובה מגיעה לחלק של הנשמה שגורם שתגיע לו חיות כל כך חזקה שהיא אפלו יכולה להשלים את החיות שהחסיר מקיום העברה.

כדי להביא את החיות הזו לתוך העולם, אנו צריכים לקיים את מצוות הצדקה באופן הרבה יותר מהרגיל (לתת ולהוסיף עוד) כדי להביא את תוספת החיות המיוחדת הזו.

אחרי חרבן בית המקדש, לכלנו חסרה חיות.

לכן החכמים אמרים שמשח יבוא רק בזכות הצדקה. איזו צדקה? התוספת הזו של צדקה, נתינה של הרבה יותר מהכמות הרגילה שהתורה אומרת לנו לתת.

בעצם, החכמים אמרים שמשח לא יבוא עד שנתן כל כך הרבה צדקה שנורגיש שלא נשאר לנו כמעט כסף. וזאת בגלל שרק לאפן כזה של צדקה יש את הכח להוריד את החיות המיוחדת ואת החסד של ה' כדי להשלים את החיות החסרה בעולם ולהביא את הגאולה.

היום לומדים את מנהג חב"ד בלבישת טלית:

1. משאירים את הטלית מקפלת ומניחים על הכתף הימנית.
2. בודקים את הציצית תוך כדי אמירת פסוקים מ"ברכי נפשי"
3. מורידים את הטלית ופותחים את הקפלים.
4. מנשקים את החלק העליון של הטלית (החלק שהולך על הראש)
5. מסובבים את הטלית לאחור.
6. מתחילים לומר את הברכה "להתעטף בציצית" ועוטפים את הטלית מסביב כך ששתי הפנות הן מעבר לפתח השמאלית כשמסיימים את הברכה.
כדי לקיים את המצוה כראוי, יש להשאיר את הטלית עטופה כך לפחות לזמן מסוים לכן אמרים כמה פסוקים מהתהלים כדי לוודא שנשארו עטופים מספיק זמן.

~

כשהרבי הרי"ץ הגיע לארצות הברית, לא היה מספיק מקום ב770 במקום שבו אכל את הסעודות ולכן לא אשרו לבחורים להכניס לשם. הבחורים נסו לבוא בכל זאת (כמובן). איך יכלו לדעת מי בחור ולמי מתר להכניס? לרבנית פעם היה רעיון, היא בקשה מהם לומר בעל פה את הפסוקים שאומרים בשעת עטיפת הטלית. אם הם לא ידעו אותם- הם בודאי בחורים. (מי שנשוי, צריך לדעת אותם בעל פה בגלל שאומרים את הפסוקים האלה כשכל הפנים מכסות בטלית ואי אפשר להסתכל בסדור).

ספר המצוות / מצות לא תעשה מ"ב, עשה ר"י, לא תעשה ר"א

היום לומדים מצוה אחרונה בנושא בלאים, הדברים שלא מערבים יחד המצוה היום, **מצות לא תעשה מ"ב** היא על בלאי הבגד- שעטנז. אסור ללבוש בגד שנעשה מצמר ופשתן מערבים יחד.

מתחילים היום סדרה חדשה של הלכות על מתנות לעניים. לומדים על כך בשתי מצוות היום, אלו חלקים מהשדה מותרים לעניים - מצות פאה.

מצות עשה ר"י - מצוה להשאיר פנה בשדה או עצים עבור העניים שיוכלו לקחת משם אוכל.

מצות לא תעשה ר"א - אסור שלא להותיר כזו פנה - פאה בשדה.

רמב"ם / הלכות בלאים פרקים ט', י' - מתנות עניים פרק א'

ברמב"ם היום לומדים את ההלכות האחרונות בנושא בלאים ומתחילים סדרת הלכות חדשה- מתנות עניים.

פרק ט'- אסור להכריח סוגים שונים של בהמות להנשא אחת לשניה. אפשר רק שכבש וכבשה ינשאו, ויהיו להם טלאים קטנים. אסור להשיא אותם לעזים שיולדו להם יצורי בלאים.

אסור לגרם לשני סוגי בהמות לעבד יחד לשאת משא או מחרשה או כל דבר אחר. אסור אפלו לשבת על עגלה אותה נושאים שני סוגים שונים של בעלי חיים, בגלל שהדבר גורם להם לשאת את העגלה.

אבל מתר לאדם לעזור לבהמה לשאת את העגלה. אנשים אינם בהמות.

פרק י'- בפרק הזה לומדים הלכות בלאים בבגדים- שעטנז. שעטנז הפונה ערוב של צמר ופשתן יחד. בכל דרך בה מערבבים אותם- על ידי תפירה יחד, הכנת בד מצמר ופשתן או אפלו תפירת חוט אחד של צמר לתוך יריעת בד פשתן, הכל אסור. אבל זה בסדר ללבוש חגורת פשתן מעל בגדי צמר, כיון שאינם ארוגים יחד.

שעטנז איננו רק בבגד. אם הדבר נוגע בעור הגוף או מחמם, גם הוא נאסר. לכן סדינים, מגבות, ספות רכות- גם בהם אסור שיהיה שעטנז.

ישנם שני מקרים יוצאי דופן בהם לובשים שעטנז - ציצית מצמר היא שעטנז (הבגד מצמר והחוטים מפשתן) ובגדי הכהנים הם שעטנז. אבל מתר ללבש אותם רק במהלך קיום המצוה.

כעת מתחילים סדרה חדשה של הלכות על מתנות עניים.

נלמד על כך 13 מצוות בעשרת הפרקים הבאים.

פרק א'- הרמב"ם מונה את עשרת המצוות (לכל מצוה יש מצוות עשה ומצוות לא תעשה).

1-2 לקט- משאירים לעניים בשדות תבואה

3-6 פרט ועוללות- משאירים לעניים בפרם.

7-20- פאה ושכחה- שמשאירים לעניים בכל השדות, הפרמים והפרזסים.

נלמד עוד על מצוות אלו בחמשת הפרקים הראשונים של הלכות מתנות עניים.

זרכי החסידות / חדש אלול

קבוצת סטודנטים הגיעה פעם לרבי מספר ימים לפני ראש השנה, בתחלת שנות נשיאותו.

הרבי אמר להם שעליהם לדעת שהזמן הזה הוא מתנה יקרה מאת ה'.

לפני ראש השנה צריכים לחשב על המתנה הזו ולקבל החלטה להשתמש תמיד בזמן שלנו בדרך הטובה ביותר.

אתם מאד צעירים, אמר להם הרבי, ה' נתן לצעירים הרבה כח כדי לעשות הרבה דברים טובים עם הרבה אנרגיה ולהט.

אבל נשארים צעירים רק לפרק זמן מסוים. זכרו להשתמש בכח המיוחד הזה בכל יכלתכם.

גאולה ומשיח / בית המקדש יבנה שוב

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה מרים צימעל בת הרב יוסף ברוך ע"ה פרידמן

הנביא מיכה מנבא נבואות רבות על המשיח. חלק מחזיונות הנבואה שה' הראה למיכה זהים לחזיונות שראה הנביא ישעיה. לכן הנבואות כמעט זהות למשל:

ישעיה- "והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים ונשא מגבעות ונהרו אליו כל הגוים":

מיכה: "והיה באחרית הימים יהיה הר בית ה' נכון בראש ההרים ונשא הוא מגבעות ונהרו עליו עמים

והיה באחרית הימים - הנבואה הזו תתרחש בסיום ימי הגלות

יהיה הר בית ה' נכון בראש ההרים - בית המקדש החרב, שוב יהיה בראש כל ההרים החשובים.

ונשא הוא מגבעות - ומתנוסס גבוה יותר מכל הגבעות

וְנָהָרוּ עָלָיו עַמִּים – עַמֵּי הָעוֹלָם יִנְהָרוּ אֵלָיו כִּדְי שְׁגָם הֵם יוֹכְלוּ לְעַבֵּד שֵׁם אֶת ה'.
(מִיְכָה ד', א')